

Deve ile Fare

Bir fare, bir devenin yularından tutmuş, kurula kurula yola düzölmüştü. Gururundan kabına sığamıyordu, kendi kendi söyleniyordu.

—Ben ne büyük kılavuzum, koca deveyi yularından tutmuş, çekip götürüyorum, derken önlerine koca bir ırmağ gelmişti. Fare, ırmağı görünce durdu. Suya dalsa, kuşkusuz boğulurdu. Deve, farenin durduğunu görünce:

—Hayrola dostum, dedi. Niçin durdun? Dal şu ırmağa, karşı tarafa geçelim.

Fare, utancından kaçacak delik arıyordu... Boynunu büktü:

—Ben bu ırmağı nasıl geçirim, görmüyor musun su çok derin? dedi.

Deve:

—Hele bir görelim, ne kadarmış bu su, diyerek ırmağa daldı. Su ancak dizlerine kadar çıkmıştı. Güldü fareye:

— A korkak cüce!... Derin dediğin su, ancak diz boyu... Korkacak ne var, haydi dal suya da karşıya geçelim...

Fare titriyordu. Deveye yalvardı:

—Ey büyük üstat! Dizden dize fark var. Bu ırmağ sana diz boyu ama, bana koca bir deniz... Sana iki adımlık bir su birikintisi, bana aşılamayan bir nehir...

Deve dayanamadı, konuştu:

—Öyleyse bir daha küstahlık edeyim deme. Boynundan büyük işlere girişme... Haydi, titreyip durma, sıçra da hörgücüme bin. Seni de, senin gibi yüzlercesini de karşıya geçirebilirim. Bu sana bir ders olsun...

İnsan kendini iyi bilmeli, hele aldatıcı gurura hiç kapılmamalıdır.